

๓. วิทยาทาน

มีแพทย์หลายคนที่เราอยากรู้จักและอยากเห็นหน้า, แม้ว่าบางท่านได้ตายไปนานกว่าร้อยปีแล้วก็ตาม. ยกตัวอย่างเช่น ฟวอน เกรฟ, ท่านผู้ซึ่งขอไว้ให้แพทย์รุ่นหลังรู้จักและรับประโยชน์จากงานของท่านมาก. ท่านได้เขียนเรื่องวิชาการในวารสารหลายเรื่อง, เป็นผู้ให้กำเนิดอาร์ไฟฟ์ พอร์ ออฟซิลโมโลยี ในปี พ.ศ. ๒๓๕๗, ซึ่งยังคงเป็นวารสารที่มีชื่อมาก. เครื่องมือผ่าตัดในปัจจุบันก็ยังใช้ชื่อท่าน. อาการแสดงอย่างหนึ่งของผู้ป่วยโรคคอปอกเป็นพิษ (เมื่อให้มองข้างล่างลูกตาจะกลดกลง, แต่เปลือกตาบนไม่ปิดตามลงมา) ยังเรียกว่าอาการแสดง ฟวอน เกรฟ. ศาสตราจารย์ ไอคา มานน์, เป็นอีกท่านหนึ่งที่แพทย์ทางกายวิภาคศาสตร์และจิตวิทยารู้จักดี. ท่านเป็นแพทย์สตรีที่มีชื่อเสียงมากในกรุงลอนดอน, มีผลงานตีพิมพ์ในวารสารการแพทย์ทั่วไปและการแพทย์จิต. ในปัจจุบันนี้ท่านพำนักอยู่ในประเทศออสเตรเลีย, ทำให้มีแพทย์หลายท่านหันความสนใจตามไปที่ประเทศนั้น. เสอร์ สจ๊วต กุค — เฮลเตอร์, บิทรแห่งจิตวิทยาในยุคปัจจุบัน, ได้พิมพ์ตำราจิตวิทยาเล่มแรกในปี พ.ศ. ๒๔๗๘. ขณะนี้

ผู้ใดจะเขียนวารสารหรือค้นคว้าทางจิตวิทยา, ก็จะต้องนึกถึงท่านผู้และอาชีพงานของท่านเป็นเอกสารอ้างอิงเสมอ. บุคคลเหล่านี้อยู่คนละซีกโลกกับเรา, แต่เรายังอยากรู้จักเพื่อหาความรู้. ในทางตรงกันข้ามมีบุคคลจำนวนมากที่เราเคยรู้จักดี, แต่ในปัจจุบันเราไม่ได้นึกถึงท่านเหล่านั้นเลย. เมื่อเขาจากโลกนี้, ชื่อของเขาก็หายตามไปด้วย. ทำไมจึงเป็นอย่างนี้. คำตอบมีอยู่ว่าเพราะไม่ได้ทิ้งผลงานไว้ให้เป็นหลักฐาน. งานต่างๆ ที่ได้ลงพิมพ์ไว้ในวารสารการแพทย์เป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้บุคคลเป็นที่รู้จักที่นับถือในด้านวิทยาการ. เจ้าของงานเช่นนั้นจากไปจริง, แต่ชื่อเสียงยังคงอยู่ตลอดไป.

คงเคยได้ยินกันมาแล้วว่าโรคบางโรคที่เคยพบกันเสมอจนเป็นโรคประจำท้องถิ่น, แต่แพทย์ประจำมิได้รายงานไว้. ครั้นแพทย์จากที่อื่นไปพบเข้าเห็นเป็นของแปลกจึงได้เขียนลงในวารสาร, เกียรติยศของการเสนอเรื่องโรคนั้นก็ได้แก่ผู้รายงาน เพราะมีเอกสารเป็นที่อ้างอิง, แทนที่จะได้แก่แพทย์ประจำท้องถิ่นที่เห็นโรคนี้อยู่แทบทุกวัน, อาจรู้มากกว่าและชำนาญกว่า,

แต่ไม่ไ้รายงาน, ึ่งนี้ทำให้รู้สึเหมือนว่า
เจ้าของท้องถิ่นขาดความสนใจ.

ในวงการแพทย์ไทยมีตัวอย่างผลงาน
เด่นในเรื่อง การพยายงชีพของ พยาธิวัจิจ,
โดย ศาสตราจารย์ นายแพทย์เฉลิม
พรหมมาส และคณะ. ท่านหัวหน้าคณะ
เคยรึราชการ ในตำแหน่งผู้บัญชาการ
(สมัยนี้เรียกว่าอธิการบดี) มหาวิทยาลัย
แพทยศาสตร์ (ปัจจุบันเป็นมหาวิทยาลัย
มหิตล), ได้ตีพิมพ์ผลงานในวารสารปรสิต
วิทยาของสหรัฐอเมริกา. ต่อมาศาสตรา-
จารย์ นายแพทย์ประยัญ ติณสุรต,
หัวหน้าภาควิชาพยาธิวิทยาคนปัจจุบัน, ก็
ได้ค้นคว้าเพิ่มเติมและเสนอเรื่อง โฮสต์
ตัวกลางของพยาธิวัจิจ. ในเวลาไล่เลี่ย

กันแพทย์ชาวฟิลิปปินส์ก็ไ้รายงานเรื่อง
เดียวกัน, แต่โดยที่แพทย์ไทยเสนอก่อน,
เกียรติยศจึงได้แก่ฝ่ายเรา. มีบางโรคที่เรา
พบมากในเมืองไทยและพบนานแล้ว, เช่น
พยาธิวัคิตเข้าสู่กตา, แต่ในวารสารจักษุ
วิทยาของต่างประเทศมีแต่รายงานของ
แพทย์พม่า.

การเขียนหนังสือโดยเฉพาะด้านวิชา
การ, นอกจากเป็นวิทยาทานแล้วยังจะเป็น
เหตุนำชื่อมาสู่ตนเอง, สู่สถาบันและ
ประเทศชาติ, นับเป็นการทำประโยชน์
อย่างสมบูรณ์ คือทำเพื่อประโยชน์ตนและ
ส่วนรวม.

สำราญ วงศ์พำห้ พ.บ.
(ภาควิชาจักษุวิทยา)